

Évközi 30. vasárnap újabb

Kiv 22,21-27; 1Tessz 1,5-10; Mt 22,34-40

„Szeress!”

Sík Sándor írja

Egy ember nagyon kiabált, (nagy nevű, nagy tudományú), sikerült neki minden, csak az élete nem. Azt kiabálta: „Hol van az Isten? Még sohasem láttam Istent! Ki látta?” Mit tehettem volna odaléptem hozzá és megsimogattam az arcát. Sírt.

Jézus így találkozott népének fiaival, hasonló gondolkodásban lévő farizeusokkal. Csak ők nem sírtak, mikor megsimogatta arcukat Isten irgalmasságának üzenetével. Inkább folytatják az intrikát, újabb csapdát állítanak Jézusnak: vajon melyik a legfőbb törvény; annyi közül!

„Szeresd Uradat, Istenedet” és a „Szeresd felebarátodat” két tétele a (Deut. és a Levitikus) egymástól függetlenül fogalmazódott meg. Más és más formában, de mind a kettő a szeretetnek egyedül lehetséges mértékét jelzi: a teljességet. Az egésztől van szó, mi magunkról, olyan kötelezettségről, amelyet sohasem lehet egészen letudni. Akit szeretünk, annak sohasem mondhatjuk, hogy már mindent megtettünk, amivel csak tartoztunk neki, több követelnivalója nem lehet. József Attila azt írja: „*Aki halandó, csak halandót szerethet hallhatatlanul*”.

Jézus - egész működésével, személyiségével - mélyebb, teljesebb jelentést adott a kettős szeretetparancsnak. Megmutatta Isten szeretetét, nemcsak szóval, hanem a nagypéntek meg a húsvét eseményeivel. Ilyen értelemben beszél az utolsó vacsorán új parancsról: „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Jézus cselekvése elsősorban nem példa, hanem alap arra, hogy köztünk egyáltalán legyen szeretet.

Chesterton (Igazságot) így ír a korlátokról és a szabadságról: „*Lehetséges, hogy a k*

atolikus tanítás és fegyelem olyan, mint egy fal, de ez a fal játszóteret kerít be. A kereszténység az egyedüli keret, melyben a pogány öröm fennmaradhatott.

Képzeljük csak el, hogy gyermekek játszadoznak a tengerből magasán kiemelkedő sziget gyepes ormán. Míg a szirt szélén ott állt a fal, a legbolondabb játékba is nyugodtan belevethették magukat, s a sziget olyan lett, mint egy lármás gyerekszoba. Ám egy napon leomlott a fal, és elébük tárult a veszély a maga meztelenségében. Nem zuhantak a mélybe, de mikor barátaik visszatértek, ott találták őket összebújva és dideregve a sziget közepén, és ajkukon elnémult a dal.”

Chesterton zseniális meglátása: a fal megléte, a szabályok megléte, melyek mindenki számára egyértelműek, lármás gyerekszobává alakította a szigetet. Az öröm és felszabadultság tere alakult ki, mert mindenki tudta, hogy meddig mehet el. Mindenki tudta, hogy mik a játékszabályok, és hogy mi fér bele a térbe.

Az igazi, krisztusi szeretet szabadságot ad nekem is és a másoknak is, mert nem elvár, hanem ajándékozik és ajándékként tud tekinteni mindenre és mindenkire az életben. Korlátok, tiltások? Segítség inkább, hogy tudjunk igazi örömben élni, Isten gyermekeinek felszabadult örömeiben. Mit jelent Jézus szeretete? Lehet-e érzelmeket, érzést parancsolni? A szeretet érméjének két oldala van: jóindulat és jóakarát, ugyanakkor mély érzések és érzelmek is jellemezhetik. De nem feltétlenül jár együtt ez a kettő. Amit parancsol Jézus, az a jóakarát, jóindulat a másik felé.

Isten felé, felebarát felé, magam felé. *Az evangéliumi szeretet nem alkalmi hőstettek esetleges sorozata; Jézus szeretete: hűség és elköteleződés.*

„Szeressétek egymást... Arról ismeri meg az egész világ, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” „Senkinek semmivel ne legyetek adósai, csak azzal, hogy szeretitek egymást. Mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Hiszen a Ne paráználkodj, Ne lopj, Ne kívánd a másét, s ami parancsolat még van, azt mind ez a szó foglalja össze: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” „Férjek, szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus szerette az Egyházat, és önmagát adta érte.” Ezért szentség a házasság, s ezért van jelen a férj és a feleség kölcsönös szeretetében a nagypéntek és a húsvét titka.

Karl Rahner: *„Isten nem vetélytársa az embernek, hanem az, aki által az ember végre érhetővé, felfoghatóvá válik; akinek az ember igazi méltóságát és*

jelentőségét köszönheti.” Mi a szeretet, Jézus nem definiálta. A szeretetbe története k avatnak be minket. Elsősorban Jézus története: a szeretet szelíd erő! És a szenteké. Ők életre váltották a kettős főparancsot. II. János Pál pápa, Teréz anya; Dosztojevskij írja a Karamazov testvérekben: „A szeretet olyan drága kincs, hogy azon az egész világot megveheted és nemcsak a saját bűneidet válthatod meg vele, hanem másokét is. Eredj hát és ne félj!”

Aki szeret, az nem elvisel! Többet érsz, mint a földön bármilyen szerep, Te a múzsa vagy, nem a kép vagy a keret. Több, mint egy test, akár csúnya vagy szép. Az Isten is csodálva, szeretve néz, De ha elvesztjük egymást: bolyongva élsz. Mit mondjak még!? Ennyi és kész! Francba a nagy szavakkal! Ha naponta szeretsz, az Sokkal többet ér!